

Met het eerste bloedroode zonlicht was dit nieuwe leven begonnen en sinds dien was er niets anders meer. Ze wist niet meer of de krijtende krenten, het paren der tijgers was. Ze wist niet of dat stage kauwen het vreten was van de olifanten. Ze herkende nóch het roepen van het hert, nóch den doodskreet van den aap, nóch den laatsten, bitteren strijd van het wilde zwijn, nóch zelfs het erbarmelijk piepen van den rat. Ze wist maar één geluid: gevaar! Ze kende maar één vijand: den ándere! Ze beseftte maar één doel: zichzelf óm het kind! En hierin was alle geluk, alle eenheid, alle volmaking. . .

Om haar heen stond het oerwoud. Over haar heen stond de eindelooze hemelkoepel. De tijd nam haar in zich op. En zoo leefde ze voort in de ononderbroken regelmaat van dag en nacht, van licht en duisternis en wist van niets anders meer dan van voeden en beschermen.

Toen kwam de verandering. . .

Vreemde klanken werden door de echo's nageroepen. Vreemde stemmen, vreemde stappen, die door de stilte van het oerbosch gingen. En in die stilte groeide een nieuwe, vreemde vrees. Het woud weerde zich. Het wond zijn lianen en woekerplanten tot een stevig harnas. Het keerde zijn dorens naar buiten. Het spreidde zijn donkerste schaduwen ten toon. Het dreigde met zijn duizend geluiden en stemmen. En ook de dieren. . . ze werden opeens één tegen dat vreemde, dat instinctief geweten werd als een vijand. In hun altijd speurend opletten was een nieuwe aandacht gekomen. Verschrikt hieven zij den kop, luisterden met hijgende flanken, met trillende ooren en onrustige oogen, inelkaar gedoken, klaar tot vlucht of verweer.

Boven in haar boom luisterde ook de aap. Ze sperde de wijde vleugels van haar platten breeden neus, tuurde zwiingend, met vooruitgestoken hoofd en kleine, knippende oogen door het dicht gebladerte. Ze trok haar schouders omhoog, drukte haar eene groote hand op het kleine lijfje aan haar borst. Het kleintje maakte een klagend geluidje. Knorrig gromde de moeder. Maar er was angst in haar stem en waarschuwing en het jong kroop dieper weg tusschen de lange, stijve haren, klemde zich vast, drukte zich tegen de breede, beschermende moederborst. Met haar anderen langen arm boog ze de takken wat opzij, keek neer in den afgrond onder haar. Daar gingen de nieuwe, nooit geziene wezens. . . Ze schreeuwden en sloegen tegen de stammen der boomen. Dreunend galden de bijlslagen door het bosch, honderd maal weerkaatst. Toen stortte de eerste boom om. Donderend geweld daverde tot in het hart van het woud. Takken scheurden van hun kroon. Kleinere stammen werden ontworteld. Klimplanten werden uiteen gereten. Na dat ontzettend geweld was er een moment stilte. Een bevende, trillende, ademlooze stilte. . .